

Paasto osa 4:

Sukellus sisäiseen aarrekkammioon

Vähän hassultahan tämä tuntuu: samalla kun minä tutkin Jumalaa, Jumala tutkii minua. Vaellan Jumalan edessä, Jumalan katseen alla, tietoisena Jumalan katseesta. Hän tutkii sielut ja sydämet, ja näkee kaiken siellä olevan.

Haluan paastotessa tulla syvemmin tietoiseksi siitä, miten koko olemassaoloni on riippuvainen Jumalasta. Siihen tarvitsen kehoani. Tunnustan: uskon ruumiin ylösnousemukseen!

Aistit ovat osa ruumista, ja ajatukset ja tunteet kumpuavat aistien sytyttäminä. Ja jos keho, aistien kehto, voi huonosti, myös sielu kärsii.

Vaikka keho paastotessa puhdistuu, paasto on ennen kaikkea tapa puhdistaa ja voimistaa rukousta: kun sielu vapautuu sekavasta ja tunkkaisesta olotilasta, rukouskaan ei tunnu tyhjäänpäiväiseltä, mekaaniselta hölöttämiseltä - sekavalta ja tunkkaiselta. Aistien informaatioon voi paastotessa suhtautua informaationa, pelkkänä tietona ilman tunnereaktiota. Irtautuessamme aistimaailman ylivallasta aivot voivat vapaan tahdon myötä päättää, noudattaako lihan vai hengen kutsua.

Sen koin ihan reaalisesti ajaessani vapaa-päiviä viettämään Valamon luostariin Heinävedelle. En ollut asiaa sen kummemmin suunnitellut, yhtäkkiä vaan tuli tunne että Valamoon! Tuntui etten enää itse ajanut autoa, minua ajatettiin.

Matkalla Heinävedelle käytin Omppu-koiran eläinlääkärillä korvalääkkeitä varten ja vein sitten hauvelin lomahoitoon. Korvatulehdus oli päässyt äitymään oikein vaikeaksi, ja kolmen lääkkeen lisäksi lääkäri määräsi koiran dieetille. Mutta eikös se ole niin, että ajan kanssa lemmikki ja omistaja alkavat muistuttaa toisiaan? Ei siis ihme, että koirakin joutui paastolle...

Vasta kun olin Valamossa ymmärsin miksi olin sinne hakeutunut. Kuten Iisak Syyrialainen on sanonut: *“Tee kaikkiesi päästäksesii siihen aarrekkammioon, joka on sisälläsi, niin saat nähdä sen, joka on taivaassa. Sillä ne kaksi ovat yksi, ja astuessasi yhteen saat nähdä molemmat. Valtakunnan portaat on kätkeyty sisällesi, sieluusi. Sukella pois synnin parista sisäiseen maailmaan, niin löydät sieltä askelmat, joita nousta.”*

Olin yrittänyt löytää hiljaisuutta ruumiiseeni aloittamalla paaston, kehon lepotilan. Ympärilläni oli kuitenkin liikaa tapahtumista, eikä ponnisteluni hiljaisuuden aikaansaamiseksi auttaneet kun piti koko ajan reagoida johonkin. Astuessani majapaikkaani, ruusun- ja vahantuoksuiseen Vanhaan Munkkilaan, totesin että tätä minä kaipas. Kaipasin hiljaisuutta ilman ratkaisua vaativia ongelmia.

Olin yrittänyt kovin itseriittoisesti hiljentää itseni. Jumala osoitti, että ymmärrykseni ja tietoni ovat vajavaiset. En itse ymmärrä, mitä kaipa. ja miten sen saavutan. Vain tietoisesti heittäytymällä hengen johdattamaksi Jumala voi osoittaa mikä minulle on parasta. Yrittämällä itse Jumalaa kuuntelematta kiellän Jumalan valtiuden.

Illan palvelusmenoissa selvisi, että huomenna on Sielujen lauantai, vainajien muistelupäivä!

Suru oli ollut tulollaan jo monta päivää, piilossa kaiken tohinan peittämänä. Iltateetä Trapesassa juodessa kiitin Jumalaa siitä, että Hän antoi minulle tämän mahdollisuuden palata yhteen rakkaitteni kanssa. Minusta tuntui hyvältä olla Jumalan johdateltavana. Sain levätä Jumalan sylissä.